

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: S. R., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), trvale bytem X,
zastoupený: JUDr. Petr Novotný, advokát, se sídlem Archangelská
1568/1, 100 00 Praha,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064, Olšanská 2,
P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 24.7.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2023 č.j. CPR-
22397-3/ČJ-2023-930310-V234,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 24.7.2023 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2023 č.j. CPR-22397-3/ČJ-2023-930310-V234, jehož kopie byla přiložena, jímž bylo rozhodnuto takto: Protože nebyly shledány důvody pro změnu nebo zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní orgán I. stupně**), vydaného pod č.j. KRPP-80182-14/ČJ-2023-030022 dne 30.05.2023 ve věci

správního vyhoštění, odvolání se podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád v platném znění (dále jen **správní řád**), zamítá a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

2. V **žalobě** žalobce mimo jiné uvedl, že spatřuje nezákonnost výroku napadeného v tom, že správní orgány v rámci vedeného řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále, že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. V rozporu se závěry napadeného rozhodnutí není pravdou, že by žalobce pobýval na území České republiky (dále jen **ČR**) bez platného pobytového oprávnění. Žalobce poukázal na skutečnost, že není pravdou, pokud žalovaný tvrdí, že jeho poslední vstup na území schengenského prostoru se datuje ke dni 7.1.2023. Na území schengenského prostoru žalobce vstoupil na základě biometrického cestovního pasu Moldávie č. X, přičemž může po vstupu na území schengenského prostoru pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Dále upozornil na fakt, že nebylo řádným způsobem prokázáno, že by skutečně překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Zdůraznil, že není pravdou, že by na území schengenského prostoru pobýval nepřetržitě od 7.1.2023 do doby pobytové kontroly, tedy do dne 30.5.2023, když nic takového nebylo ze strany žalovaného řádným způsobem prokázáno. Žalobce dále uvedl, že se v době pobytové kontroly nacházel na území ČR legálně na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského biometrického cestovního pasu, když nepřekročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Současně poukázal na skutečnost, že na území ČR zůstal z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24.2.2022, kdy nemohl vycestovat z území schengenského prostoru. Uložené správní vyhoštění je tak nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, když s ohledem na jeho situaci bylo na místě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Je tak evidentní, že žalovaný řádným způsobem nezjistil skutkový stav věci.

Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do své domovské vlasti do Moldavska, protože v jeho domovské vlasti v současné době panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, a to i s ohledem na poslední politický vývoj, když Moldavsko je navíc v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace (dále jen **Rusko**) na Ukrajinu. V Podněstří je situace podobná jako na Ukrajině, když se dá navíc očekávat ještě další zhoršení bezpečnostní situace. Žalobce upozornil, že v proruském Podněstří došlo během přímé vojenské invaze Ruska na Ukrajinu na střelbu z granátometů, když série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě moldavského separatistického regionu Podněstří. Poukázal i na další incidenty, kdy dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů v Podněstří. Žalobce uvedl, že s ohledem na dramatickou situaci v Moldavsku se v případě svého návratu do své domovské vlasti se reálně obává o svůj vlastní život.

Žalovaný tak dle názoru žalobce vydáním napadeného rozhodnutí navíc porušil § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, s § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost žalovaného dotýká, s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobce se na rozdíl od závěrů napadeného rozhodnutí domnívá, že nebyly splněny

podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil (*pozn.: v odvolání byly uvedeny stejné námitky jako v žalobě*). Také požadoval náhradu nákladů řízení, a to od tří dnů od právní moci rozsudku.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 12.7.2023 č.j. CPR-22397-3/ČJ-2023-930310-V234**, jímž bylo rozhodnuto tak, že protože nebyly shledány důvody pro změnu nebo zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání se podle § 90 odst. 5 správního řádu, zamítá a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje, jak uvedeno v bodě 1. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen EU) na 1 (jeden) rok. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se stanovuje doba k vycestování z území členských států EU do země státního občanství cizince, nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat, nebo která ho přijme, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Také bylo uvedeno, že z předloženého správního spisu a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný zjistil, že bylo vydáno proto, že žalobce naplnil důvody uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců neboť od 7.4.2023 do 30.5.2023 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, čímž porušil povinnost uvedenou v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce převzal osobně dne 30.5.2023 a dne 6.6.2023 podal žalobce proti němu odvolání, v němž poukázal na skutečnost, že není pravdou, že jeho poslední vstup na území schengenského prostoru se datuje ke dni 7.1.2023, když nic takového nebylo ze strany správního orgánu řádným způsobem prokázáno. Není proto ani pravdou, že by žalobce pobýval ode dne 7.4.2023 do dne 30.5.2023 na území ČR bez oprávnění. Navíc žalobce v odvolání upozornil na skutečnost, že správní orgán nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když tentýž den, tj. 22.5.2023, co bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalovaný konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydáno na základě správných a zcela jednoznačných skutkových zjištění, která také byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu vymezenou § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V rámci správního řízení bylo i dostatečným způsobem zjištěno, že žalobce od 7.4.2023 do 30.5.2023 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, čímž porušil povinnost uvedenou v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Současně bylo dostatečným způsobem prokázáno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou žalobci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí a s ohledem na nutnost zachování proporcionality rozhodnutí v délce 3 roků, ačkoli při naplnění skutkové podstaty vymezené § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, lze zmíněnou dobu stanovit až na 5 let. Doba stanovená správním orgánem I. stupně v daném případě odpovídá přiměřené výši, způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech a jde tedy o rozhodnutí korespondující se smyslem i účelem zákona o pobytu cizinců. Při stanovení této doby bylo správním orgánem I. stupně přihlédnuto jednak k přitěžujícím okolnostem, které spočívají v tom, že žalobce nerespektuje právní normy ČR, kdy zde pobývá neoprávněně bez oprávnění k pobytu, navíc cílem cesty a

pobytu v ČR je výdělek peněz, nikoliv turistika. Pokud by nebyl jeho neoprávněný pobyt odhalen policií, zcela jistě by pokračoval v protiprávním jednání. Stejně tak bylo v řízení přihlédnuto i k polehčujícím okolnostem spočívajících v tom, že žalobce se správním orgánem spolupracuje a de facto své protiprávní jednání nikterak v průběhu správního řízení nerozporoval a doznal se k němu. Tyto skutečnosti byly zohledněny správním orgánem ve stanovení doby, po kterou mu nebude umožněno vstoupit na území členských států EU. Správní orgán I. stupně pro hodnocení případné existence důvodů, které by žalobci znemožňovaly vycestování, vyžádal Závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky Ev.č. ZS56041 ze dne 30.05.2023 a konstatoval, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování. Žalovaný dodal, že žalobce v rámci protokolu o výsledku jasně a srozumitelně uvedl, že na Moldavsko má vazby. Má tam 3 děti, ženu a matku a sourozence, nic mu nebrání ve vycestování do Moldávie, žádné nebezpečí ani pronásledování mu tam nehrozí, vycestuje dobrovolně. Způsob rozhodnutí tak koresponduje nejen s rozhodovací praxí správních orgánů aplikovanou v obdobných případech, ale také s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) např. rozsudkem ze dne 24.10.2018, č.j. 1 Azs 296/2018 - 35. Závěrem bylo uvedeno, že žalovaný se velmi obsáhle vypořádal se všemi námitkami žalobce a neshledal je důvodnými.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 27.7.2023** mimo jiné uvedl, že vzhledem k tomu, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odkázal na odůvodnění výše uvedených rozhodnutí. Protože neshledal ve svém postupu pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 12.7.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 27.7.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 12.7.2023 zástupci žalobce doručeno až dne 17.7.2023.
6. **Podáním ze dne 21.8.2023** žalobce sdělil, že trvá na nařízení soudního jednání a nepožaduje ustanovení tlumočníka.
7. **Ve vyjádření žalovaného datovaného 27.7.2023**, které bylo doručeno zdejšímu soudu dne 29.8.2023 prostřednictvím datové schránky, bylo mimo jiné zdůrazněno, že vzhledem k zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení správní orgány vyřizují věci bez zbytečných průtahů a úkony činí v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, proto není nezákonným postupem, pokud je o merituu věci rozhodnuto ještě v den zahájení řízení. Jde-li o blanketně uplatněné námitky o porušení ustanovení § 2, § 3, § 50 zákona č.500/2004 Sb., musí odvolací orgán uvést, že v uvedeném smyslu jde o námitky, které nejsou obsahově dostatečně vymezeny, a není tedy zřejmé, jaké konkrétní nesprávnosti či nezákonnosti ve vztahu ke skutkovým tvrzením či právní argumentaci má žalobce v daném okamžiku na mysli. Závěrem bylo navrženo zamítnutí žaloby.
8. **Dne 6.9.2023 žalobce sdělil**, že nadále již netrvá na nařízení ústního jednání a souhlasí s projednáním jeho žaloby v neveřejném zasedání (pozn.: *ústní jednání bylo nařízeno na 7.9.2023*).
9. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o

právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech rozhodnutí o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

10. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
11. Dle § 118 odst. 3 téhož zákona doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“
13. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2023, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
14. Soud nejprve uvádí, že žalobce přicestoval na území členských států EU, konkrétně do Maďarska, dne 7.1.2023 (vstupní přechodové razítko v cestovním dokladu) a na území ČR přicestoval dne 7.1.2023 na základě biometrického cestovního dokladu vydaného Moldavskem, na jehož základě celková doba pobytu na území členských států EU nesmí překročit 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
15. Žalobce nejprve namítal nesplnění podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť dle jeho názoru nebylo prokázáno, že by pobýval na území členských států déle než 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
16. Soud k této námitce uvádí, že žalobce, jak již bylo výše uvedeno, přicestoval do schengenského prostoru dne 7.1.2023. Tato skutečnost je osvědčena razítkem v cestovním dokladu žalobce č. AB1950946 na str. 5. Jelikož žalobce disponoval biometrickým cestovním dokladem vydaným Moldavskem v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO), mohl na území členských států EU, resp. v schengenském prostoru, pobývat volně 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
17. Pravidla upravující přeshraniční pohyb osob v rámci členských států EU upravuje Nařízení evropského parlamentu a rady (EU) 2016/399, ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (dále jako **Schengenský hraniční kodex**).
18. Konkrétně stanovuje čl. 11 odst. 1 písm. c) Schengenského hraničního kodexu následující:

„Cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním nebo výstupním razítkem se opatřují zejména: doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, na kterého se nevztahuje vízová povinnost.“ Z uvedeného tedy jasně vyplývá, že žalobce by při výstupu z území členských států EU obdržel do cestovního dokladu výstupové razítko osvědčující den, kdy se tak stalo. Jelikož však cestovní doklad žalobce žádné výstupové razítko neobsahuje, neobstojí ani žalobcem bez konkrétního základu vznesená námitka, že nebylo prokázáno, že by se zdržoval na území členských států EU nepřetržitě po dobu delší než 90 dnů od jeho vstupu na území členských států EU (konkrétně Maďarska). Žalobce přitom sám během výsledku, o kterém byl vyhotoven protokol o výsledku účastníka správního řízení dne 30.5.2023, uvedl, že „Z Moldavska jsem vycestoval 6.1.2023. Cestoval jsem do České republiky. Na území České republiky jsem byl po celou dobu. Do Německa jsem jel omylem,...nevycestoval jsem, protože jsem čekal, až můj známý mi vyřídí vízum.“ Tímto žalobce sám potvrdil to, co také vyplynulo z cestovního pasu a to skutečnost, že vstoupil na území EU dne 7.1.2023 a od té doby z ČR ani z EU nevycestoval. Dle názoru soudu bylo tedy řádně prokázáno, že žalobce ode dne 7.1.2023 neopustil ČR. Soud má tedy tyto námitky žalobce týkající se neprokázání skutečnosti, že pobýval na území členských států déle než 90 dnů, za nedůvodné.

19. Jelikož tedy žalobce vstoupil dle vstupního razítka na území členských států EU dne 7.1.2023, byl povinen vycestovat nejpozději dne 6.4.2023. Žalobce tak ode dne 7.4.2023 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, čímž naplnil zákonné znaky ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Poslední den určený k vycestování žalobce byl stanoven s ohledem na fakt, že neprokázal (ba dokonce sám potvrdil, že tak nestalo), že by v období od 7.1.2023 do 6.4.2023 vycestoval z území členských států EU, čímž by povolenou dobu pobytu (90 dnů) mohl rozložit do delšího časového úseku předpokládaných 180 dnů, a tím by se změnil poslední den, na který připadal 90. den pobytu žalobce. Schengenský hraniční kodex pamatuje i na situace, kdy cestovní doklad není opatřen výstupním razítkem, avšak v takovém případě je břemeno důkazní na žalobci, aby prokázal, že opustil území členských států (např. jízdenka, letenka aj.). Žalobce však nepředložil nic, co by závěry správních orgánů obou stupňů zpochybňovalo. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 30.5.2023 žalobce také uvedl, že si byl vědom svých povinností spojených s pobytem na území. Jelikož žalobce ani v nyní projednávané žalobě neuvedl žádný konkrétní důkaz či důvod, který by zpochybnil závěry správních orgánů, nepovažuje soud argumentaci žalobce v tomto směru za způsobitou jakkoliv zpochybnit správními orgány učiněné závěry. Soud má tedy námitku směřující do špatného zhodnocení nelegálního pobytu žalobce také za nedůvodnou.
20. Soud také upozorňuje na skutečnost, že žalobce ve své žalobě a ve svém odvolání uváděl protichůdná tvrzení. Nejprve žalobce zpochybňoval zjištění správních orgánů týkající se jeho pobytu. Především, zda v průběhu svého 90 denního povoleného pobytu nevycestoval, avšak naproti tomu dodává, že kvůli válce na Ukrajině nemohl vycestovat ze schengenského prostoru. I s ohledem na tato tvrzení soud souhlasí s argumentací správních orgánů, která vycházela z toho, že žalobce pobýval na území členských států EU nepřetržitě, a to ode dne 7.1.2023, kdy přicestoval na území členských států EU. S ohledem na výše uvedené nemá soud pochybnosti o správnosti stanovení data 7.1.2023 jakožto dne, kdy žalobce přicestoval na území členských států EU, neboť jeho cestovní doklad neobsahuje jiné vstupové razítko, než to s datem 7.1.2023. Ostatně datum vstupu žalobce nikterak blíže nezpochybnil ani nevyvrátil.

21. Žalobce dále namítal především nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, kdy mělo být namísto správního vyhoštění přistoupeno k aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců a měla mu být uložena povinnost opustit území ČR.
22. Přiměřenost uloženého správního vyhoštění zkoumal především správní orgán I. stupně, který podrobně rozebral jednotlivá kritéria, a to na str. 4 – 5 svého rozhodnutí. Se závěry správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti správního vyhoštění se žalovaný ztotožnil. Po zhodnocení učiněných závěrů obou správních orgánů a tvrzení žalobce dospěl soud k závěru, že v případě žalobce skutečně nebyly shledány důvody pro přistoupení k aplikaci institutu povinnosti opustit území ČR dle § 50a zákona o pobytu cizinců, resp. nebyla shledána nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány vzaly v potaz délku pobytu žalobce na území ČR, který trval od 7.1.2023 a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena v zákonném rozmezí a s ohledem na nutnost zachování proporcionality. Zohledněna byla i skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné, kulturní či sociální vazby. Naopak, celá rodina žalobce pobývá v Moldavsku. Věk i zdravotní stav žalobce rovněž nepředstavují překážku vycestování do země původu, neboť je zdrav, je v produktivním a perspektivním věku pro vyhledání zaměstnání i mimo území členských států EU. K ekonomickým poměrům správně správní orgány uvedly, že s územím ČR nepojí žalobce žádný majetek a jelikož nedisponuje ani povolením k zaměstnání, nepředstavuje uložení správního vyhoštění žalobci jakýkoliv zásah do jeho finanční či ekonomické sféry. Z týchž důvodů nebylo v případě žalobce přistoupeno k uložení povinnosti opustit území ČR dle § 50a zákona o pobytu cizinců a to zcela v souladu se zákonem.
23. Soud tedy shrnuje, že se ztotožnil se závěry správních orgánů stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce, kdy vzaly v potaz veškeré faktory rozhodné pro zhodnocení přiměřenosti, stejně jako se zabývaly dostatečně všemi relevantními zjištěními pro následné zhodnocení. Rovněž považuje soud odůvodnění v tomto směru ze strany správních orgánů za dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé neponechávající prostor pro pochybnosti o jeho správnosti. Tato námitka žalobce je tak nedůvodná.
24. K námitce směřující proti závěrům správních orgánů o možnosti vycestování žalobce do země původu konstatuje soud následující. Žalobce je občanem Moldavska, kde před odjezdem do Evropy žil v oblasti Podněstří. Dle Vyhlášky č. 328/2015 Sb. ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění a která upravuje seznamy zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, bezpečné třetí země a evropské bezpečné třetí země, se považuje Moldavsko za bezpečnou zemi původu, s výjimkou Podněstří. S ohledem na skutečnost, že žalobce pochází z Podněstří si správní orgán I. stupně vyžádal v souladu se zákonem Závazné stanovisko MV ČR Ev. č. 560041 ze dne 30.5.2023, ve kterém je konstatováno, že vycestování žalobce do Moldavska je možné. Žalobce byl s tímto stanoviskem seznámen v rámci seznámení se správním spisem dne 30.5.2023, kdy neměl žádné návrhy ani důkazy pro meritorní rozhodnutí. Soud také uvádí, že sám žalobce uvedl, že pro něj není problém se vrátit do Moldavska. Navíc do protokolu uvedl, že mu není znám žádný důvod, proč by nemohl odjet a vycestovat chce dobrovolně. V případě návratu domů mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí. Z výslechu žalobce zcela jednoznačně vyplynulo, že svoji vlast opustil dobrovolně s platným cestovním dokladem Moldavska a bez jakýchkoliv problémů. Soud v tomto případě souhlasí se závěrem žalovaného i správního orgánu I. stupně, že vycestování žalobce do země původu je možné

a shledává tak tuto námitku žalobce rovněž za nedůvodnou.

25. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 1, 2, 3, a 4, § 3, § 50 odst. 2 správního řádu. Stejně tak soud nezjistil pochybení správního orgánu ve vztahu k § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 či § 50a zákona o pobytu cizinců. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem nikoli nezákonné, jak namítal žalobce.
26. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem shora uvedeným soudem nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z uplatněných žalobních bodů neshledal důvodným pro vyhovění žalobě a tedy k požadovanému zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 7. září 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně